Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 207. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 27-го ЖОВТНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 27, 1984 No. 207. VOL. XC.

Й. Лисогір буде головним промовцем на бенкеті УНС в Нортгемптоні

Аллентавн, Па. — Управа Комітету Лігайвеллійської Округи відділів УНСоюзу, яку очолює головна радна Анна Гарас, докладає всіх зусиль, щоб гідно вшанувати ювілей 90-річчя Українського Народного Союзу святочним бенкетом, який відбудеться в суботу, 3-го листопада ц.р., о год. 6-ій вечора в залі Українського Клюбу св. Миколая, при 1769 Нюпорт авеню, в Нортгемптоні, Па. По бенкеті відбудеться забава з танцями, а вступ на ті імпрези від особи виносить 12.50 дол.

У мистецькій частині виступить ансамбль танцюристів при УПЦеркві Пречистої Діви Марії в Аллентавні під мистецьким керівництвом Володимира Мелінічика.

Головним промовцем під час бенкету буде колишній довголітній головний предсідник УНС, а тепер почесний член Головного Уряду Йосип Лисогір.

Для влаштування цього бенкету був обраний в березні ц.р. Комітет, який очолює Анна Саган, а членами є Стефан Колодруб, Анна Гарас, Стефан Івасечко і Стефан Муха. Згаданий комітет та Управа Окружного Комітету запрошують до участи у цьому ювілейному бенкеті усіх представників українських суспільно-громадських установ та громадян місцевостей Лігайвеллійської Округи. Комітет радо вітатиме союзовців та представників сусідніх союзових Округ.

Свою участь можна зголошувати телефонічно до члена Комітету Стефана Колодруба, на число (215) 253-6966.

„Верховинці" вшанують св.пам. Олега Ґензу концертом

Св.п. О. Ґенза

Ню Йорк. — Як уже інформовано, в неділю, 28-го жовтня, в 4-ій год. по полудні, у Фешен авдиторії, при 225 Схід 24 вулиця, ансамбль СУМА „Верховинці" вшанує світлу пам'ять їхнього колишнього мистецького керівника, Олега Ґензу концертом. В концерті також виступлять: співачка Марта Кокольська-Мусійчук та солісти ансамблю бандуристів „Гомін Степів".

Тільки 10 місяців тому сумна вістка облетіла країну про смерть ще молодого мистецького керівника ансамблю „Верховинці" молодої української людини, яка присвятила понад 30 років свого життя для праці з українською молоддю. Маючи прикмети провідника і поважний мистецький талант, він включився в ряди нюйорського Осередку СУМА і разом із своєю дружиною заснували танцювальний ансамбль „Верховинці". На протязі 30 років сотні танцюристів перейшли через ряди ансамблю і тисячі молодих аспірантів навчилися українського народного танку.

Перед його смертю він разом з „Верховинцями" відбули турне з великим успіхом, концертуючи в Торонто, Гемилтоні, Клівленді, Рочестері, Гартфорді і Філядельфії. Після меморіяльного концерту в Ню Йорку „Верховинці" збираються далі продовжувати бажання їхнього керівника, вирушаючи з концертами до Дітройту, Чикаго, Монтреалю, Оттави, Кінгстону та інших міст.

ВИСТАВКА Г. ЦІСАРУК-КОНОПАДИ

Дітройт. — Відкриття виставки картин Галини Цісарук-Конопади відбудеться в п'ятницю, 2-го листопада ц.р., о год. 7:30 вечора, у приміщенні галерії „ЕКО" у Воррен, Миш. Виставку відкриє маестро Едвард Козак. Виставка буде відкрита до 18-го листопада ц.р.

С. Гавриша обрано до Екзекутиви Братського Конґресу Пенсильванії

С. Гавриш.

Кінг оф Праша, Па. — Від неділі 21-го, до вівтірка, 23-го жовтня ц.р., тут в залях Шератон Веллі Фордж готелю відбувся 73-ій Конгрес братських союзів Пенсильванії, у вислідi якого до керівних органів був обраний головний організатор УНС Степан Гавриш.

Братський Конгрес Пенсильванії об'єднує 74 братські союзи різних етнічних груп з понад 800,000 членами і є одним з найбільших в системі Крайового Братського Конгресу. Слід згадати, що колисково Українського Народного Союзу була місцевість Мідвілл в цьому стейті, де Джан Джордан в жовтні 1868 року заложив перший відділ братської допомоги.

У Конгресі взяло участь понад 120 делегатів, які заступали 45 братські союзи. Від українських братських союзів були делегати від УНСоюзу — С. Гавриш і головний радний Василь Пастушок та від Союзу Українських Католиків „Провидіння" інж. Ігор Смолій, головний секретар, Стефанія Вовчок, головний касир, і мґр Богдан Тодорів, головний фінансовий секретар.

Конгрес відкрив в понеділок першій президент Розарійо Кансіля, відтак слідували привіти від представників сусідніх стейтів, привіти від губернатора Пенсильванії й інших членів уряду того стейту. Під час дводенних нарад були виголошені інтересні доповіді з забезпеченої ділянки, в яких доповідачі звертали увагу на те, що у всіх братських союзах треба продавати забезпечення на вищі суми, а це можуть виконати лише професійні організатори. Також багато уваги присвячено компютерській системі, яку повинні впровадити всі братські союзи.

У понеділок увечері відбувся бенкет, під час якого було запрошення обраних членів Екзекутиви Конгресу. Від УНСоюзу в бенкеті брали участь: д-р Богдан Гнатюк, головний контролер з дружиною, Іван Одежинський, головний радний з дружиною, Василь Пастушок, головний радний з дружиною, Петро Тарнавський, голова Філядельфійської Округи з дружиною, Іван Данківський, касир Округи, і С. Гавриш, головний організатор. Від СУК „Провидіння", крім вже згаданих членів Екзекутиви та деяких секретарів, присутнім на бенкеті був канцлер катедрального храму Непорочного Зачаття в Філядельфії, о. Мартин Канаван, який також в вівторок, 23-го жовтня, провів молитву під час відкриття ранньої сесії.

МУЗИЧНЕ МАТІНЕ МОЛОДИХ ТАЛАНТІВ

Ню Йорк. — Заходами 72-го Відділу Союзу Українок Америки тут у неділю, 4-го листопада ц.р., о год. 3-ій по полудні, в Українському Інституті Америки, при 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться музичне матіне молодих талантів. Виступають: Адріянна Слиж, Марко Слиж - фортепіян; Дарка Парада - сопрано; Мая Бачинська - флейта. Акомпаньямент - Надя Богачевська і Юліяна Осінчук. У програмі твори Лятошинського, Моцарта, Шуберта й інших. По програмі перекуска.

Ф. МІТТЕРАНА ОВАЦІЙНО ВІТАЛИ В БРИТАНСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Лондон, Великобританія. — Парляментаристи обидвох палат британського парляменту овацiйно вітали президента Франції Франсуа Міттерана, який побував у Великобританії, як гість королеви Єлисавети II. Виступаючи в парляменті Міттеран закликав усі держави світу, в першу чергу З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз працювати в користь миру і якнайскорше відновити переговори про розброєння та скорочення нуклеарної зброї. Французький високий гість висловив також здивування, що політики обидвох держав, ЗСА і СССР, не можуть зрозуміти, що від їхнього рішення залежить доля світу загроженої страшною нуклеарною зброєю.

Говорячи по французьки з перекладачами на англійську мову, Міттеран кілька разів підкреслював, що не важною під теперішню пору є справа дозброєння і вирівнювання нуклеарних арсеналів та іншої накопиченої понад міру зброї обидвома надпотугами, а найважливішою проблемою є те, як цю зброю контролювати і добитися її зменшення до мінімуму щоб оминути нуклеарну катастрофу в майбутньому. Франція, на думку Міттерана, намагається допомогти якнайскорше полагодити справу спорів між великодержавами і започаткування нових чи продовження давніше розпочатих переговорів про редукцію міжконтинентальних нуклеарних ракет й іншої зброї. Він однак вважає, що першими цю справу повинні упорядкувати в себе дві надпотуги, Вашінгтон і Москва.

Президент Франції отримав при кінці своєї промови бурхливі оплески і більшість парляментаристів вітали його стоячи. Лідери британського парляменту заявили, що тільки рідкісні гості виступають перед високим форумом у Великобританії. Перед Міттераном виступали тут тільки колишній лідер Совєтського Союзу Нікіта Хрущов і теперішній президент ЗСА Рональд Реґен.

Українсько-Американський Республіканський Клюб влаштовує віче

Ню Йорк. — Заходами Українсько-Американського Республіканського Клюбу метрополітального Ню Йорку тут в неділю, 28-го жовтня ц.р., о год. 2-ій по полудні в великій залі ОУВФ, при 136 Друга авеню відбудеться політичне віче, на якому з короткими інформаційними доповідями виступатимуть: д-р Богдан Футей, голова Крайового комітету американських українців за перевибір Роналда Реґана і Джорджа Буша, який говоритиме на тему: „Українці і американська політика", і конгресмен Вілліям Ґрін, репрезентант третього комітету за Реґена-Буша 1984.

Очевидно, кожний американський громадянин українського роду, може голосувати згідно зі своєю совістю, але повинен віддати свій голос в день президентських виборів, тобто піти до виборчої урни і „бути порахованим".

Проте, як треба забезпечити перемогу президента Р. Реґена і віцепрезидента Дж. Буша у виборах 6-го листопада, які визнають стремління українців до самостійної й незалежної держави та допомагають, як жадна адміністрація перед тим, наблизитись до цієї основної мети, говоритимуть на віччу згадані прелеґенти і речники республіканського комітету.

СУДИТИМУТЬ БОЛГАРІВ І ТУРКІВ ЗА АТЕНТАТ НА ПАПУ

Рим. — Італійський федеральний суддя вирішив розпочати політичний процес проти сімох осіб, болгарів, переважно працівників болгарської амбасади в Італії, і турків за сприяння у виконанні атентату на Папу Івана Павла II 13-го травня 1981 року і за нелегальний перевіз зброї через кордон до Італії. Суддя Ілларіо Мартелля має в пляні заряди новий процес для самого атентатчика Мехмета Алі Аджі, який перебуває в тюрмі. Вім мусітиме відповісти на додаткові обвинувачення висунені проти нього прокуратурою.

У п'ятницю вранці згаданий суддя наказав ізольовані обвинувачених осіб і, як загально сподіваються, процес розпічнеться вже наступного тижня.

Очевидно, Болгарія, як і раніше, відрікується від участи і заявляє, що її люди не брали участи в атентаті на Папу, а всякі закиди проти Болгарії є, мовляв, „вигадуми ворожими до соціялістичних країн колами на Заході". Головним свідком на процесі буде все таки сам виконавець атентату Алі Аджа, який, якщо й бється про замішаність, знає найбільше. Він вже раніше передав італійській прокуратурі своє зізнання, яке гостро розходиться зі становищем і заявами болгарського уряду щодо стріляннини на площі св. Петра в Римі. Прокуратор Антоніо Альбано, передаючи судді обвинувальний акт проти сімох змовників заявив, що він особисто і його колеги дуже сумніваються чи болгарська розвідка була б сама відважилась на виконання атентату на Папу без згоди совєтського уряду, а зглядно КҐБ.

У політичних і церковних колах погоджуються, що Совєтському Союзові і комуністичним урядам у Східній Європі йшлося про усунення з цього світу людини, яка активно підтримувала відсередній в комуністичному розумінні антикомуністичний рух в Польщі, який виступав під назвою вільної робітничої профспілки „Солідарність". В Москві були свідомі того, що ідеї „Солідарности" могли дуже легко поширитись на інші сателітні країни, а також на Совєтський Союз, що становило б чергову проблему для комуністичних режимів.

За вислідом процесу напевно слідкуватимуть усі засоби масової інформації, бо він може черговий раз виявити справжнє обличчя Москви і її спільників, які навіть за кордоном не вагаються поповнити злочину, кажуть політичні спостерігачі.

СЕСІЯ ТРЕТЬОГО ПЛАСТОВОГО КОНҐРЕСУ РАДИЛА НАД МАЙБУТНІМ

Союзівка (О. К.)—В часі IX Зборів Конференції Українських Пластових Організацій посвячено один повний день, суботу 6-го жовтня ц. р. на переведення першої сесії Третього Пластового Конгресу, на якому були присутні всі делегати та учасники IX Зборів як також численні гості-пластуни зацікавлені в проблемах, що їх порушувано на цій сесії.

Організацією сесії занималася пл. сен. Люба Крупа, яка й відкрила її в суботу вранці, 6-го жовтня звітуючи колишньому голові ГП-Булави пл. сен. Любомирові Романкову і Начальному Пластунові пл. сен. Юріеві Старосольському. Церемонію відкриття перевів пл. сен. Петро Содоль, а відтак присутні вислухали слова Начального Пластуна, що нав'язуючи до кличу Третього Конґресу „Пізнавати—щоб передбачити—щоб діяти" закликав пластунів, щоб „розумно зміняли те, що треба змінити у системі праці, а залишили те, що треба залишити" для тяглости пластової організації, яка перетривала вже 70 років.

Немов продовженням слів Начального Пластуна була блискуча доповідь пл. сен. Атанаса Фіґоля, який був організатором і провідником Першого та Другого Пластових Конгресів і який дав глибокий і реальний аналізу Українського Пласту та його унікального значення в українській спільноті. Він підкреслив те, що Пласт це єдина організація, яка поставивши собі певні тези зуміла вдержати їх впродовж 70-ох років незмінними, як також зуміла бути політичною, але не партійною. На його думку, Пласт буде так довго існувати, як довго будуть батьки, які вчать своїх дітей української мови, що є передумовою приналежности до Пласту.

Тема знання і вживання української мови була широко порушена у майже всіх панелях першої сесії, які були підготовані та переведені впродовж цілого дня. Додатним явищем панелів було те, що в них брала участь велика кількість молодих людей. Вони не лише висловлювали свої думки взірцевою українською мовою, але й були найсильнішими оборонцями цієї мови на майбутнє, подаючи до того переконливі аргументи.

Найбільше зворушливим доказом незмінности пластових засад і обов'язків, а зокрема головного обов'язку вірности Богові та Україні, був перший панель з того циклу, переведений в цілості старшим пластунством на тему християнських засад і пластунів, в якому слова модератора і доповідача, студента теології ст. п. Михайла Лози, викликали щирі оплески слухачів, коли він заявив, що святим обов'язком молодих пластунів тримати високо свічку любови Боги і ближнього, що її передали їм їхні батьки.

У панелі про відношення Пласту до України і діяспори, що ним проводив пл. сен. Юрій Даревич, палко закликала до більшого зацікавлення теперішніми справами наших братів в Україні пл. сен. Надія Світлична, а її молоді співдоповідачі ділилися своїми незатертими враженнями з відвідин України. У панелі про вживання пластунами української мови заскочила слухачів стійка постава до цього важливого питання майбутнього речника старшого пластунства ст. пл. Романа Ващука, яке підтвердила відтак у панелі про Пласт в 2000 році ст. пл. Ксеня Маринчак. Цим останнім панелем провадив пл. сен. Юрій Слусарчук, а „мовним" — пл. сен. Любомир Гайда.

Ст. пл. Атя Пілецька говорить в панелі про відношення пластунів до християнських засад, на право від неї ст. пл. Михайло Лоза, на ліво ст. пл. Тарас Масник.

Пл. сен. Надія Світлична промовляє у панелі на тему відношення пластунів до України.

Окремо перед панелями промовляли пл. сен. Тарас Дурбак, який дав точний перегляд рекомендацій та праць Другого Пластового Конгресу, що закінчився у 1972 році і пл. сен. Лариса Онишкевич, яка як голова Дослідно-плянувальної комісії ГПБ була ініціятором Третього Конгресу,

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ЗАГИБІЛЬ В ЛЕТУНСЬКІЙ КАТАСТРОФІ дуже популярного командира сальвадорської армії, який вславився в боях з марксистськими партизанами, і трьох інших високих старшин, може погано вплинути на зниження бойової моралі на армійські частини, головно ті, які безпосередньо заангажовані в боротьбі з партизанами. Як відомо, війна в Ель Сальвадорі проти підтримуваних Москвою, Кубою і Нікараґуа партизанських прокомуністичних частин тягнеться вже повних п'ять років.

УВЕДЕННЯ ТЕРОРУ, як політичної зброї в Польщі викликає турботу серед профспілкових діячів „Солідарности" і високих церковних чинників, які думають, що коли випадки схоплення людей, подібні до схоплення о. Єжи Попелюшка, будуть повторюватися в майбутньому, то ситуація у відносинах між народом і урядом може значно погіршитися і можуть розпочатися нові розрухи. Заяви в цій справі склали примас Польської Римо-Католицької Церкви Юзеф Ґлемп і лідер забороненої профспілки „Солідарність" Лех Валенса.

ОРГАН ЦК КПСС, совєтська газета „Правда" вважала за відповідне відмітити, що Совєтський Союз зовсім не зрезигнував з вимоги відтягнення з Европи американських нуклеарних ракет Першинг 2 і крилатих, як передумови до започаткування нових переговорів про редукцію міжконтинентальних ракет далекого і середнього засягу. На Заході в останньому часі появились численні статті у яких натякали, що Москва не настоюватиме на відтягненні ракет з країн НАТО. „Правда" у редакційній статті опублікуваній в четвер, 25-го жовтня ц.р., пише, що одною з головних передумов все ще є справа відтягнення американських ракет, які становлять перешкоду до започаткування нових переговорів в Женеві, які, до речі, були зірвані совєтським урядом. Цю совєтську настанову щодо ракет підтвердили у своїх здекларованих численні західні дипломати.

У ВЕЛИКІЙ ПОЖЕЖІ готелю у Філіппінах загинуло принаймні 17 осіб, між ними дев'ять американських громадян, які прибули до Філіппін великою групою для вшанування 40-річчя повернення ген. Дагласа МекАртура на острів. 51 особа, в тому числі 36 американців, були поранені. Вогонь охопив тринадцять цілу ніч. 423-кімнатний готель гостив цієї ночі 330 осіб серед яких було 110 членів Азійсько-американської ліги.

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВІ ЧИННИКИ У ВАШІНГТОНІ повідомляють, що з огляду на дуже малу звижку цін споживчих товарів в місяці вересні ц.р., пенсіонери, що одержують місячні чеки соціяльного забезпечення, одержать підвижку на 3,5 відсотка в січні 1985 року. Стан інфляції також допоміг визначити скільки платники податків заощадять згідно з новою податковою системою. На загал, податківці, дохід яких в 1985 році збільшиться не менш як 4,08 відсотка платитимуть менші податки. Це звідомлення є останнім перед президентськими виборами і,на думку урядових чинників, цей стан може тільки допомогти президентові Роналдові Реґенові у виборах.

У СЕРЕДУ, 24-го жовтня, в Білому Домі відбулася церемонія, присвячена річниці інвазії острова Ґренади американськими військами, головною причиною якої була присутність на Ґренаді американських студентів медицини. Один із спонзорів цієї церемонії — організація Молоді Республіканці — відзначили цей день, прозваний „Днем визволення студентів" по кампусах вищих шкіл в усій країні. Промовляючи на відзначенні у Білому Домі президент Роналд Реґен сказав, що день інвазії рік тому був переломним пунктом і спричинився до усунення в Америці невпевности, недооцінювання себе та національного замішання.

ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ, яку скликала у Вашінгтоні коаліція християнських і жидівських провідників у вівторок, 23-го жовтня,для оголошення заяви, підписаної сотнею духовних осіб, активних в антинуклеарному русі, перетворилася в гарячу дебату — напади і оборону президента Роналда Реґена, у зв'язку з його згадками про біблійні пророцтва про кінець світу, що згадані активісти називають „нуклеарним Армагеддоном". Найгостріше заатакували Президента римо-католицький єпископ Дітройту, Миш., Томас Гамблтон, рабин Балфур Брикнер із синагоги Ню Йорку та Джим Веллис, євангельський пастор і письменник. Їм заперечували провідники організації Морал Маджоріті і консервативних Джеррі Фолвелл і Пол Вайрич та цілий ряд інших. Голова цієї організації Дж. Фолвелл видав заяву, в якій він заперечив твердження, що нібито він пророкував нуклеарну війну з СССР. Всі ці консервативні закидали своїм опонентам, що вони несправедливо використовують філософічні дисусії Президента на тему біблійних пророцтв про кінець світу, щоб підкреслювати, що Президент „вводить релігію у політику".

ЗА КРАДІЖІ ГРОШЕЙ-ОПЛАТ з програми Медікер за транспортацію в медичних потребах в сумі 26.000 долярів, обвинувачено і визнано винними в суді в стейті Ню Йорк, повіт Ракленд, як повідомила канцелярія генерального прокуратора стейту Ню Йорк, за 15-разове порушення закону амбулянсову обслугу з Наяку і її власника 43-річного Роберта Енді.

СПОВІЛЬНЕННЯ В ЕКОНОМІЦІ СПРИЧИНИЛО послаблення ринку нафтових виробів і, в свою чергу, зменшило прибутки ДюПонт компанії у Вілмінгтоні, Дел. Компанія ця в третьому кварталі цього року мала чистого прибутку 315 мільйонів долярів, що становить суму тільки на один відсоток більшу від прибутків в третьому кварталі минулого року.

СТВОРЕННЯ Т. ЗВ. „НЕБАНКОВИХ банків" примусить Конгрес в наступному році до законодавства в справі банківництва, яке поставить банкірів у ліпше положення, щоб вони могли змагатися за міжстейтове капіталовкладення. „Небанкові банки", користаючись теперішніми законами дають лише часткову обслугу, щоб уникнути міжстейтових банкових обмежень без уваги на кількість банків в даній місцевості.

ІНДУСТРІЯ ЦИГАРОК сподівається, не дивлячись на урядову кампанію проти куріння, рекордових заробітків в цьому році, як і загрозою для здоров'я курців. Аналітики цього року індустрії вважають, що нові наліпки на пачках з цигарками і з підкресленням небезпеки куріння, які вимагаються законом, підписаним в жовтні президентом Роналдом Реґеном, не зменшать приблизного числа курців — 55 мільйонів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Закон про дослідження „голодової облоги"

Схвалення Конґресом ЗСА окремого закону про покликання до життя Комісії для розгляду одного з найбільших злочинів у всесвітній історії, яким був штучно зорганізований Москвою голод в Україні 1932-33 роках, це безумовно велика подія, яка не має прецеденту в історії ЗСА й України. Це один із найкращих успіхів української громади в З'єднаних Стейтах зокрема та особливо успіх впертих і наполегливих заходів організації Американці в Обороні Людських Прав України. Цій організації та особливо Ігореві Ольшанівському належить висловити признання і подяку за ті заходи і за успіх, яким ті заходи увінчались. Як в усіх важливих подіях української громади в Америці, так і тут активно діяв у користь цієї справи Український Народний Союз, у даному випадку в особі заступника головного предсідника УНСоюзу д-ра Мирона Куропася.

Схвалення того закону про покликання окремої Комісії для розгляду злочинної „голодової облоги" в Україні — це подія, яку можна різно коментувати. Перш за все — це доказ, що ті краплини води, які падають на скалу американського невіжества у справах Східньої Европи, зокрема щодо України, таки діють і довбають скалу. Ще далеко до того, щоби загал американського суспільства усвідомив собі, що Україна й українці — це найкращий природний союзник Америки у боротьбі проти її найлютішого ворога, яким є Совєтський Союз, наставлений на „угроблення" всього вільного світу. Ще далеко теж до того, щоб змінилася наче традиційна закордонна політика ЗСА наставлена на „співіснування держав з різними системами правління" і щоби американська закордонна політика діяла не по лінії „зговорення" і „договорення" з СССР, а по лінії заходів для розвалу цієї імперії. В американській державно-політичній верхівці та зокрема в її господарському світі все ще покутує принцип зберегти евразійський великопростірний господарський ринок" і все ще великий голос в американському суспільстві та політиці Уряду мають такі мужі, як Ейверелл Гарриман, злий дух Ф. Д. Рузвелта на Ялтинській конференції, чи економіст Джордж Кеннан, який порівнював значення України для совєтської імперії з Пенсильванією, чи моґули Рокефеллери.

Але поволі-поволі промощує собі шлях почерез ту джунґлю незнання і наївного примітивізму правда про Україну й інші поярмлені народи, які склалися разом на той геополітичний дивогляд, яким є совєтська імперія, що прикриває себе „найдемократичнішою у світі ленінською конституцією" та насправді є одною великою тюрмою народів, що її береже могутній військово-політичний апарат з „особими атделами" КҐБ.

Треба привітати що за схвалення такого закону були республіканці і демократи. Це один із тих актів, які виявили добро двопартійної закордонної політики. Але можна різно інтерпретувати неґативну поставу супроти схвалення такого закону представника Державного департаменту. У державній американській верхівці та у взаєминах між американським Урядом і Конґресом ніщо не діється „випадково". Можливо, що Державний департамент свідомо казав свому представникові займати неґативне становище, щоб покликуватися на волю Конґресу та самому не „дразнити" кремлівських володарів, для яких все, що стосується України — це недоторкальна „внутрішня справа" СССР. Можливо теж, що малі урядовці у Державному департаменті бажали показати себе більше папськими, як сам папа, і що їх представник був проти такого закону і проти досліджування окремою Комісією трагедії штучного голоду в Україні, щоб показати, що вони не хочуть „дразнити" кремлівських володарів. Цілої афери Вотерґейту з її трагічним завершенням не було би, якби саме не ті непрошені суперҐревні приятелі Президента, які, хотячи зробити йому прислугу, спричинили скандал і прогнали з Білого Дому Ричарда Ніксона.

Найкраще в отому законі це постанова, що до Комісії для розгляду Великого голоду в Україні належатимуть також шість представників української громади. Їхня участь дасть можливість пред'явити Комісії масу фактажу, який існує у справі „голодової облоги". Є ще живі свідки тієї катастрофи. Сенат прийняв той закон одноголосно — це ґарантія, що й два сенатори у тій Комісії, як і чотири конґресмени будуть ставитися у розгляді пред'явлених їм документів безсторонньо. Факт призначення на працю Комісії 40,000 долярів ґарантує теж її існування і дає можливість фінансувати дальші розшуки історичної документації.

Сталася безпрецедентна подія, яку вітає вся українська громада в діяспорі.

Степан Женецький

ПАКІСТАН НАРАЖАЄТЬСЯ НА СМЕРТЕЛЬНУ НЕБЕЗПЕКУ

Для західніх політичних знавців цілком ясно, що всі потягнення Москви в Афганістані в 1978 році були роблені в тому напрямі, щоб створити для себе стратегічну базу, з якої вона могла б контролювати Іран Пакістан, Перську затоку і Індійський океан. Несподіваний завзятий спротив афганістанців дещо сповільнив намагання Москви перемінити Афганістан в рішаючу базу для цілковитого завершення тієї своєї мети, але як досі, не був у стані його задержати.

Відносно Ірану, Москві потрібно тільки терпеливости вичекати. Аятолла Хомейні вже дуже стара людина. Перед двома роками американський політичний аналітик Джозеф Бодянський писав, що совєтські військові відділи свободно переходили іранський кордон, чим виявляли можливість досягати Гармузьку затоку за вісім днів. Він рівнож писав про те, що совєто-східньонімецьке КҐБ має свій осідок на совєтсько-іранському кордоні, яке контролювало, за допомогою іранських комуністів, значну частину іранської провінції, Балючістану.

Одначе під сучасну пору, головний приціл Москви є спрямований на Пакістан, який в останньому часі є тісно пов'язаний з Америкою (ЗСА). Ясно, що без пристановищ і допомоги (зброєю) Пакістану, афганістанські повстанці були б у скорому часі здесятковані, як це сталося було перед 50-ти роками із спротивом у Центральній Азії. Пакістанські пристані могли б дати совєтам вигідні пристановища в Індійському океані, з яких вони мали б добру сполуку і комунікацію з Товмузу до моря. А що найважливіше, Пакістан — це єдиний потенційний союзник Америки між Туреччиною і Тайляндом, через які вона може бльокувати панування Совєтського Союзу над Індійським океаном. Індія щораз тісніше пов'язується мілітарно, економічно і політично з Москвою, і Пакістан є великою перешкодою, що не дає їм пов'язатися ще ближче.

Москва бомбить Пакістан

Якщо Москві вдасться знищити, чи бодай зфінляндизувати, тобто, примусити до невтральности Пакістан, та відтягнути його від Америки, тоді Совєтський Союз пануватиме над великим простором, від Африканського Рога, аж до заливу Малякки.

Як повідомляє американська розвідка, совєти побудували в Афганістані вже десять летунських баз і будують ще щонайменше-чотири. Всі ці мілітарні приготування спрямовані проти Пакістану. База в Шіндаді вивінувана найновочаснішими військовими пристроями. В травні 1980 року Москва секретно окупувала афганістанський Вахан коридор, створюючи совєтсько-пакістанський кордон в Кашмірі, загрожуючи тим шляхові Корокорам, єдиній сполуці між Пакістаном і Китаєм. Совєтське летунство постійно налітає на пакістанську територію. Афганістанські комуністичні наземні війська часто атакують пакістанське поселення. Від 13-го серпня ц.р. на території Пакістану бомбами, чи артилерійними стрільнами вбито понад 80 цивільних осіб.

Акції Індії проти Пакістану

У тому самому часі акції Індії, — яка не тільки що визнає, але й допомагає просовєтському афганістанському урядові в Кабулі — сильно загрожують Пакістанові з другої сторони. Совєтський міністер оборони Дімітрій Утімов нещодавно кількакратно відвідував Індію з великим числом високих військових дорадників, а Індіра Ґанді відповіла Москві своїми відвідинами. Пропозицію Пакістану, щоб заключити договір миру з Індією, вона відкинула. Індіра Ґанді так галасливо почала остерігати індійців проти нібито плянованої аґресії Пакістану на Індію, що навіть її однопартійці остерігали її, що вона перебрала мірку в нападах на Пакістан. Американська допомога Пакістанові послужила притокою для збільшення мілітарної потуги Індії — яка щодо величини четверта в світі — найновішою совєтською зброєю. Як подають західні військові знавці, Індія одержить найновіші совєтські типу МІҐ-29 джетові нищильники, ще заки вони будуть вповні приділені совєтському летунству. Більшість індійського війська розташувалося вздовж пакістанського кордону. Прикордонна сутичка під час перемир'я у Кашмірі послужила причиною, що Індія окупувала кусок пакістанської території минулого року.

Москва може розкласти Пакістан знутра

Пакістан внутрішньо завжди був нестабільний. Від самого початку свого постання в 1947 році, він увесь час терпів від сепаратистичних рухів — найперше хотіла відорватися від нього провінція Пуштунстан на північнозахідньому кордоні, пізніше провінції: Балючістан, Сінд і Кашмір. Ці відосередні рухи, то прибирають на силі, то заспокоюються, залежно як їх попирала Москва і Індія. В останньому часі вони знову зросли.

У 1983 році висланник Ґанді заявив на світовому з'їзді сіндів у Ню Делі, що настав час, щоб Індія приєднала провінцію Сінд до складу Індії. В травні 1983 року балючістанський протипакістанський ватажок заявив, що Пакістан повинен перестати існувати „в його сучасній формі" та закликав Балючістанську визвольну організацію почати збройну боротьбу проти Пакістану. Також пуштуністанський провідник Абдул Хан, який роз'їжджає між Кабулем, Прагою і Москвою, закликає, щоб провінція Пуштуністан відокремилася від Пакістану.

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про Ванесси і Марусі

Вже призабувся скандал із „Міс Америкою" 1984 року — хоча від того часу проминуло ледве три місяці. Але прийшли нові важливі події і компромітація Ванесси Вілліямс, про яку дослівно говорили і писали на цілому терені ЗСА, а то і в широкому світі, пішла в забуття.

А ми тут хочемо це пригадати, щоб мати нагоду перевести певне порівняння і ствердити багатократний уже раз, що наша молодь, а перш за все наші дівчата, вміють навіть у сьогоднішньому світі, де поширився екстремний вияв моральної свободи, а то і бруду, вдержатися на висоті та не посоромити своїх родин і своєї спільноти.

Певно, не можна з усім переконанням запевняти, що й у нашій спільноті все гаразд, якщо йдеться про спосіб та свободу життя, а все ж у загальному існує різниця, поміж одними, і другими, яку ми таки замало підкреслюємо і замало нею гордимося — бо в тому заслуга наших батьків і нашої громади, хоча як часто ми нарікаємо і на одних і на других.

Тому саме, що у нас під тим оглядом краще, ніяк не годиться ставити під один знаменник деякі події, що відбуваються в американському і нашому житті. Ось, наприклад, у тому випадку маємо на думці прийнятий вже у нашій спільноті американський звичай вибору при різних нагодах „краль", „міс", чи як ми їх не зовемо, першунок.

В американській спільноті цей звичай вибору „Міс Америки", „Міс Юніверс" чи „Міс" поодиноких стейтів зв'язаний в першу чергу із зовнішнім виглядом, а відтак з грошовою нагородою. Це змагання краси та мистецьких талантів, але таки тут переважає вигляд і спосіб публічного виступу.

В українській громаді вибір першунок все спирається на їхньому українознавстві, на знанні мови, історії, культури, на зацікавленні українськими проблемами.

І тому кожне неприхильне чи глузливе завваження про наші різні „Міс" — „кралі" не повинно мати місця, важко бо взагалі ставити такі різні під кожним аспектом змагання на одному рівні.

Найкращим доказом того є саме випадок із скандалом Ванесси Вілліямс. Хіба хтось може уявити собі, щоб навіть подібний випадок міг трапитися в нашій спільноті?

Наші Марусі, Орисі, Галі, поза їхніми молодечими химерами, притаманними до їхнього віку, стоять на так іншому ступені і на стільки вище, що можемо бути тільки за них горді.

Ось за декілька днів буде нова нагода для підтвердження наших думок, а це 12-ий зчерги Баль української преси у Філядельфії, на якому рік у рік вибирають „кралю" та „князівен" української преси. Вже понад 260 українських дівчат брало до того часу участь у тому змаганні і ні одна з них не засоромила ані української преси, ані української громади.

Двісті шістдесят молодих українських дівчат! Прямо не хочеться вірити, що стільки їх уже пересунулося перед нашими очима. Одні з них — це сьогодні взірцеві дружини і матері, інші добрі професіоналістки, а ще інші активістки громадського життя, але всі вони гідні члени української спільноти, а не „красуні" які ради грошей і популярности можуть відректися чести і моралі. Яке приємне почування і яка справді велика радість, що можемо бути гордими з тих, що творять ряди представниць вільних українців.

О—КА

ДЖЕРАЛДІН ФЕРРАРО у своїй передвиборчій кампанії дала згоду у вівторок, 30-го жовтня ц.р., виступити на популярній ранній програмі Фил Донагю, якій приглядається звичайно велика скількість жінок. Програму покажуть „живцем" з Чикаго і присутні слухачі зможуть давати Дж. Ферраро свої питання.

В НЮ ЙОРКУ відбувається тепер процес 34-літнього чоловіка оскарженого у вбивстві в квітні 1983 року за наркотики. Обвинувачений має недугу АІДС і тому урядники суду вбирають в його присутності маски на обличчя та хірургічні рукавиці, щоб не заразитися від нього. Суддя також дозволив тим, що бажають, із лави присяглих, не брати участи у процесі.

НЮ ЙОРК ПІДГОТОВЛЯЄТЬСЯ до великого маратону, що відбудеться в неділю, 28-го жовтня ц.р. До бігу зголосилося 18,365 учасників і учасниць. Для них підготовляють перед бігом їжу, що буде складатися з хліба, рижу і макаронів.

ФУНДАЦІЯ МЕКАРТУРА В ЧИКАҐО, призначена для „виїмково здібних людей", вперше призначила нагороду також для актора, що тепер грає у театрі. Це Билл Ирвин, актор та імітатор, який тепер виступає у п'єсі „Випадкова смерть анархіста". Поміж 25-ма „виїмково талановитими особами" є в більшості науковці, але знаходиться крім вище згаданого актора також один паралітик, який бореться за права для інвалідів. Всі нагороджені дістають стипендії на чотири роки у висоті між 176,000 і 300,000 долярів.

Ярослав Климовський

„КРИХТИ СЕРЦЯ І МИСЛІ"

(Під враженням збірки поезій Ростислава Кедра)

Цікаво, що інколи таке буває, що поет, який вже видає третю зчерги збірку своїх справді добрих поезій — є маловідомий, щоб не сказати майже незнаний. Конкретно мається на увазі Ростислава Кедра, який уже дебютував у 1931 році.

Після першої збірки „Сонети", напередодні Другої світової війни появилася друга його збірка „Пінистий келих", а ось тепер перед нами третя — „Поезії" (1983), що в ній рівно 300 позицій, розпростертих на 363-ох сторінках друку.

Шрифт Якова Гніздовського на обкладинці збірки вражає приємно, естетично. Знамените супровідне слово Віри Вовк дає характеристику, як автора, так його поетичної творчости. Воно, як рецензія на збірку напевно зробило б кращу прислугу ніж, як інтродукція до книжки. Тому було б вказаним, щоб мгр Іван Костюк, фундатор того видання звернувся до літературознавців, а радше до літературних критиків написати фахову рецензію, бо тільки фахова критика робить літератора популярним.

Автор оцих рядків ділиться з читачем тільки враженнями з прочитаних „Поезій". „Поезії", так назвав Ростислав Кедр свою збірку, а „Крихти серця і мислі", це позичена назва останнього циклу збірки, яка постільки відповідає скромному відгукові, що лірика, яка виходить саме із серця поета і його філософська мисль, це чи не найсильніші місця „Поезій".

Про технічний бік збірки скажуть фахівці (досвід у версифікації відчутний у кожній стрічці). Зупинимось лише над тим, що нас при читанні полонює, хвилює, держить у напрузі. Само-собою, це буде тільки приторк об цілість чи пак декілька фраґментів.

Заб'ється серце,
гейби у кліщах.
Пектиме груди
стальова кольчуга...

Читаючи ці рядки, ми хоч-не-хоч переживаємо з поетом його горе і повністю розуміємо його біль серця, тим більше коли

І п'явкою присеться зла
печаль —
Гіркий, понурий,
кровопійний жаль.

Поет, розставшись із рідною землею, яка є духовим кормом кожної творчої людини, не перестає думати про неї навіть у віршах, присвячених дорогим особам

Поволі гаснуть золоті
вогні
Життя, і попіл ляже
на руїни.
Тоді зотліти хай і
в чужині:
Над нами вічні зорі
України!

Безмежну любов до рідної землі виявляє поет у багатьох своїх віршах. У вірші „Рідним горам" стрічки третя і четверта звучать:

Вітрами вашими
налити б груди,
Квітками наситити
спраглі очі,
В джерельну воду
замочить уста,

Щоб знов душа розквітла
у приблуди,
Щоб ваші зоряні,
пречисті ночі
Були над нею —
і земля свята.

Поетова мова багата, милозвучна, переплетена власними новотворами — „сонцеоке щастя", „крутобічні обриви", „зів'ялолиста осінь", „білорукі хмари", „розтайдорога"; мило вражають теж — „неізглибинний", „буйновітрий", „буйнолистий", „густолистий", „легковеслий", „легконогий", „золотокосий", „рожеволиций", „медоструйний", „тиходзвонний" і т. п.

У поета прекрасні метафори, порівняння та поетичні образи — „біле молоко вишень", „неспинений ручай літ", „туркочать тихі веретена долі, як голуби", „хмари мріями летіли, грали казкою вітри".

Не бракує теж антропоморфічних засобів, головним чином у циклі „Природа". Тут зустрінете й алітерації — „Ген від лісів несуться шумно шуми".

Якщо мова про кольори, яких уживає поет у своїх поезіях переважає сива барва — „сивий туман", „сиві верби", „сиві мохи", хоча в далині „рожевіє небосхил".

Залежно від конструкції вірша натрапляємо на „полин" і на „гірку полинь". Аналогічно до „панове", стрічаємо „розгуляні вітрове".

Ув обширній збірці натрапляємо і на гумористичні вірші.

Поет любується в барокковій орнаментиці, та все ж не переходить меж цієї манери. Його елегії якоюсь

(Закінчення на стор. 4)

Іван Лесько

АРТИСТКА — ПАТРІОТКА

(До 50-річчя смерти Марії Занковецької)

Духовість і культуру нації творить її інтелектуальна верства: поети, письменники, мистці, науковці. Без їхньої творчости і стремління до поступу нидіє не тільки національна, але й убожіє загальнолюдська культура.

Та інтелектуали не замикаються лиш у своїх індивідуальних ділянках творчости; чимало їх цікавиться громадським і політичним життям нації, бере в ньому активну участь. Таких одиниць потребував український нарід в його боротьбі за національну й політичну емансипацію, що набрала особливої інтенсивности в XIX сторіччі, а і осягнула свій вершок в нашому столітті. Речником таких інтелектуалів-патріотів є славний композитор Станислав Людкевич, який казав, що „і найбільших артистів ніхто не звільнив від того, щоб вони всі свої сили, все своє мистецтво присвятили своїй нації".

Прикладом такого патріотизму в період російського посиленого режиму і українофобства була найвидатніша українська артистка того часу — Марія Заньковецька.

Незвичайно вродлива, обдарована чудовим голосом (драматичне сопрано), прекрасною дикцією, тонкою інтуїцією і бистрою спостережливістю — Заньковецька (справжнє прізвище — Адасовська) вже першими своїми виступами на сцені полонила театральну публіку не тільки в Україні, але й далеко поза її межами. Небуденний акторський талант, вроджена особиста шляхетність і почуття міри поставили її на перше місце не тільки серед корифеїв українського театру, але й зрівняли її із світової слави зірками. Для неї писали свої п'єси М. Старицький, М. Кропивницький, П. Мирний, І. Тобілевич, збирався писати для неї п'єсу навіть один із світової слави драматургів — А. Чехов. Заньковецькій завдячував своє „піднесення на небувалі вершини" театр Кропивницького, в якому вона, до речі, і найдовше виступала.

Та ці успіхи й слава не зробили з нашої артистки — в собі закоханої — примадонни, а зуміла вона їх використати для праці національної, якій посвячувала себе з неменшою відданістю, ніж театрові.

Народилася Марія Заньковецька 3-го серпня, 1860 року в селі Заньки, Ніжинського повіту на Чернигівщині, де її батько Константин Адасовський був дрібним дідичем. Освіту набула вона в чернігівськім жіночім пансіоні Осовської. Доповнила свої студії в консерваторії в Гельсінках. Уже в пансіоні Заньковецька звернула на себе увагу виступами на сцені аматорського театру і вчителі радили її батькам записати дочку до драматичної школи. Одначе батьки і рідня були рішуче проти акторської кар'єри молодої Марусі і тільки деколи дозволяли їй на виступи в аматорських гуртках, в яких вона і далі втішалася незвичайними успіхами. „Я захоплювалася мистецтвом, любов до сцени стала моїм життям", — писала вона згодом у своїй автобіографії. — Я не могла довше змагатися зі своєю любов'ю і, порвавши з усіма рідними, я перейшла на сцену".

Акторська кар'єра

В 1882 році Заньковецька дебютувала з небувалим успіхом в ролі Наталки Полтавки в театрі Кропивницького. В наступних роках виступала в театрі Старицького (1883), опісля у Садовського і Саксаганського. Особливо вдалими виходили її драматично-героїчні ролі, хоч з неменшим успіхом виступала теж в комедіях (наприклад, як Цвіркунка в „Чорноморцях" Лисенка).

Постатям створеним, Занковецька вміла надати ідейної наснаги, щиро віддати трагізм долі українських дівчат і жінок, глибину їхніх переживань. До її неперевершених досі креацій належить згадана вище роля Наталки, а далі — Харитини в „Наймичці" І. Тобілевича, Оксани в „Заки сонце зійде"... М. Кропивницького, Наталі в „Лимерівні" П. Мирного.

У 1886 році Заньковецька гостювала з театром Кропивницького в столиці тодішньої Росії — Петербурзі, в 1887 – у Москві. Своєю грою вона викликала ентузіязм не тільки масової публіки, але й зробила глибоке враження на таких асів тодішньої російської інтеліґенції, як Лев Толстой, Ілля Рєпін (українець з походження), І. Павлов, В. Стасов, А. Чехов (також українець) і інші. Мистець М. Нестеров намалював тоді її портрет.

У Петербурзі на виставах української трупи побував двічі цар Александер III зі своєю родиною та в супроводі свого почоту. Його захоплення грою Заньковецької було таке велике, що він запропонував їй місце в імператорському театрі з річною платнею 24,000 рублів — на той час — велетенська сума грошей. Одначе наша артистка відмовилася від такої приманливої пропозиції, оправдуючись... недостатнім знанням російської мови, а радше її українським акцентом.

Запрошення перейти на російську сцену мала Заньковецька також від таких знатних особистостей театрального світу і власників столичних театрів, як Олександер Суворін і Федір Корш, з пропозиціями таких високих платень, яких до того часу ніхто не діставав. Проте „не зважаючи на все те, я залишилася на своїй милій, хоч тоді ще зовсім убогій — і репертуаром і положенням і відношенням до неї державної влади — українській сцені", — записала Заньковецька у згаданій автобіографії.

Суспільна праця

Така настанова дозволяє нам зрозуміти характер і світогляд Заньковецької. Як жінка-акторка вона старалася зацікавити незавидною долею українських дівчат і жінок свій і чужий світ. Робила це не тільки грою на сцені, але також особистою діяльністю в громадському секторі, використовуючи для цього свій високий стаж і театральну славу.

У 1898 році виступила Заньковецька на першому Всеросійському з'їзді театральних діячів з доповіддю про тяжке положення українського театру наслідком урядового тиску і цензури, що забороняла вистави про історичне минуле українського народу та про суспільно-економічні проблеми українського селянства. Вона заступала погляд, щоб український театр був народним, своїм репертуаром близький народним масам, рідний їм своєю мовою. У 1912 році Заньковецька робила заходи, щоби створити такий театр у Харкові, одначе режим на це не дозволив.

(Закінчення на стор. 4)

ОСІННІ МІСЯЦІ — ЦЕ ЧАС ІНТЕНСИВНОЇ СОЮЗОВОЇ ПРАЦІ. НЕ МОЖЕ БУТИ НІ ОДНОГО ВІДДІЛУ, ЯКИЙ НЕ ВИКОРИСТАВ БИ ЦИХ МІСЯЦІВ ДЛЯ ЗБІЛЬШЕННЯ СВОГО ВІДДІЛУ ТА СКРІПЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відкриття української духовної семінарії в Оттаві

Новонабутий будинок для семінарії Св. Духа в Оттаві був врочисто посвячений і офіційно відкритий у неділю, 23-го вересня, в присутності понад 500 місцевих вірних і гостей, які прибули з Брентфорду, Торонто, Міссиссаґи, Ошави, Кінґстону і Монтреалю. На початку цього четвертого року існування української католицької духовної семінарії в Канаді вже 28 українських питомців приміщуються у своєму власному просторому, дещо відновленому будинку, набутому українськими владиками цього літа, завдяки жертвенності наших священиків і вірних.

Торжества посвячення семінарії почалися Св. Літургією на розлогій площі на підвищеній платформі, при престолі, вміло збудованому, прикрашеному і за обрядом устаткованому самими питомцями.

Архиєрейську Службу Божу служили Митрополит Владика Максим Германюк, ЧНІ, Владики — Ніль Саварин, ЧСВВ (Едмонтон), Ізидор Борецький (Торонто), Василь Філевич (Саскатун), і Димитрій Ґрещук (Едмонтон), із участю Архиєпископа Анджело Палмас, апостольського нунція в Канаді.

Св. Літургію сослужили о. ректор Й. Андріішин, о. митрат Р. Добрянський з Вінніпеґу, о. К. Пасічний, ЧСВВ, духовник семінарії, о. ігумен І. Сіянчук, ЧНІ, з Торонто, о. О. Гафійчук з Вінніпегу та отці диякони А. Дидик з Торонто і М. Пищ з Едмонтону.

До асисти апостольському нунцієві був о. диякон Д. Боднар з Едмонтону. Церемонієром був о. диякон Т. Карпюк з Миссиссаґа. До Святої Літургії служили питомці С. Басараб з Британської Колюмбії і Д. Мотюк з Едмонтону. Самолійковим співом провадив хор питомців під диригентурою о. диякона Р. Дусанівського.

Хоч вранці падав дощ, він перестав ще поки почалася відправа і вже не падав до вечора.

Відправа Св. Літургії на площі за семінарією

Слова ректора і владик

На Літургії після Св. Євангелія о. ректор Андріішин щиро привітав усіх присутніх, а зокрема визначних церковних і академічних гостей, та закликав до пісні подяки Господеві за Його доброту супроти нашої Церкви. Він згадав про три важливі події місяця вересня, а саме: невіджалувана смерть Блаженнішого Отця Йосифа Сліпого; відвідини Канади Папою Іваном Павлом і посвячення придбаного будинку для першої української католицької семінарії в Канаді. Він запросив вірних, щоб зайшли до семінарії і оглянули її, бо це „ваша семінарія". А до головної проповіді він покликав Владику Максима.

У своїй проповіді Митрополит Максим сказав, що створення цієї духовної семінарії — це одна з найважливіших подій в історії нашої Церкви в цій країні, та звернув увагу на те, що хоч Українська Католицька Церква в Україні знищена і переслідувана, вона у вільному світі веде успішну релігійну, суспільну і виховну працю. Він теж підкреслив, що існування семінарії є для Церкви запевненням її майбутнього, бо в ній виховуються нові священичі кадри з-поміж тут народжених юнаків, які переймуть провід в церкві від тих, що приїхали з Европи і тих, які вже знеможені неміччю чи віком.

При кінці Св. Літургії апостольський нунцій А. Палмас погратулював нашим Владикам і нашій Церкві та висловив побажання, щоб виховники семінарії досконало вивчали українську мову та були готові піти з допомогою рідній Церкві на Україні, коли там настане свобода і Церква вийде з катакомб. Він також заохочував питомців до молитви, жертви та послуху та щоб вони були „святі, як ангели".

Владика Ізидор Борецький, як єпископ епархії, що в ній знаходиться семінарія, теплими словами привітав усіх та подякував усім, що своєю працею причинилися до успішного проведення цього свята тим, що допомагали відновити та впорядкувати семінарію, та всім жертводавцям, які підтримали збіркову акцію по парафіях. Владика згадав про крайовий собор, що його наша оттавська громада почала будувати. Він просив усіх, щоб підтримали цей великий почин.

Після Літургії всі перейшли з площі та стали перед будинком, де при головному вході відбувся обряд посвячення семінарії і благословення всіх кімнат і коридорів.

Потім всі повернулися на площу, де була відправлена Св. Літургія і прослухали декілька коротких промов. Отець В. Шевчук, ЧСВВ, місцевий парох склав привіт від оттавської католицької громади. Сестра Амброзія, провінціяльна настоятелька Сестер Служебниць, які відповідають за кухню в семінарії, привітала всіх в імені своїх Сестер. Питомець Михайло Лоза говорив в імені семінаристів; Мирон Хабурський — в імені батьків, що їхні сини виховуються в семінарії; пані Марта Хомин — від Централі Українців Католиків Канади торонтонської епархії, і д-р Петро Глібович від Провінційної Ради Комітету Українців Канади Онтаріо.

Після привітів Владика Максим провів молитву, поблагословив їжу, і народ перейшов до залі біля семінарії на перекуску. Там гості мали нагоду зустрітися з владиками, священиками, настоятелями семінарії та питомцями та відвідати й оглянути семінарію і деякі її кімнати.

Питомці і курси

На початок цього шкільного року 28 питомців проживають в семінарії; між ними є один священик, п'ять дияконів та два піддиякони. З торонтонської епархії є 11 питомців, з нювестмінстерської 6, з вінніпегської і едмонтонської по 5, а з саскатунської один.

Крім загальних курсів в університетах Оттавському і св. Павла, наші питомці ще вивчають додаткові предмети, що відносяться до нашої Церкви і обряду. В університеті св. Павла є шість таких акредитованих курсів на рівні університетських предметів. Там цього триместра о. д-р І. Мончак з Монтреалю викладає курс догматичної богословії східньої Церкви.

В університеті св. Павла вже впроваджені, в трирічному циклі, курси про історію Української Церкви, про східній екуменізм, про східні духовість, літургіку та церковне право. Між викладачами цих курсів була Сестра Софія Сеник, Василіянка, з Папського Східнього Інституту в Римі, та архиєпископ Иосиф Рая, відомий проповідник і письменник Мелхітського обряду.

В додатку до університетських курсів, питомці вдома ще мають виклади про пасторально-канонічну богословію Св. Тайн, про наш церковний рік і обряд і про церковні Богослуження, та вивчають церковний спів й українську мову.

Заклик

У кінці жовтня наші владики ще мусять сплатити другу рату з відсотками за семінарію в сумі 630,000 дол. Крім того, вони ще потребують сталих фондів, щоб семінарію належно устаткувати, вдержати та провадити цю важливу для цілої нашої Церкви установу. Вони закликають вірних й надалі великодушно складати свої пожертви на руки своїх отців-парохів, або до єпископських канцелярій.

Прилюдна подяка

Користаючись з цієї статті, Йосиф Андріішин, ректор української католицької духовної семінарії Св. Духа, разом із іншими отцями, складає щиру прилюдну подяку Всевишньому Богові, Владикам, отцям парохам і душпастирям, Сестрам і всім дорогим вірним, які взяли участь у торжествах посвячення семінарії, які допомагали своєю працею підготувати і успішно провести цей історичний день, та які жертвували і жертвують на закуп і вдержання нашої власної семінарії. „Хай Боже благословення зійде на нас усіх і перебуває з нами назавжди."

Отець Корнилій Пасічний, ЧСВВ

Громада в Стетен Айленді віддала поклін Патріярхові

Громада в Стетен Айленді, Н. Й., включилась у всенаціональну жалобу, якою вкрилась українська спільноти після відходу у вічність св. п. Патріярха Йосифа і в сороковий день його смерти зібралась в неділю, 14 жовтня ц. р., у залі української католицької церкви Св. Трійці, щоб висловити пошану і віддати щирий поклін борцеві і мученикові за права української церкви і нашого народу.

Святочною програмою українською і англійською мовами проводив вміло мгр А. Кобрин, який підкреслив, що громада Статен Айленд завжди була близька серцем з Патріярхом.

Ансамбль бандуристів під керівництвом Володимира Юркевича започаткував програму двома молитовно-релігійними піснями: „З чистим серцем" і „Ой, там на горі древо стояло". На вістку мгра А. Кобрина про те, що дириґент ансамблю бандуристів Володимир Юркевич перейшов недавно тяжку операцію і це його перший виступ після хвороби, присутні довготривалими оплесками привітали його та побажали скорого і повного видужання.

Також грімкими оплесками зібрані привітали улюбленця громади Михайла Мороза, який виголосив просякле подивом, пошаною і любов'ю слово про св. п. Патріярха Йосифа, з яким доводилось йому зустрічатися багато разів особисто ще у Львові, а потім у Римі. На канві його страждального, але ввесь час достойного життя маестро М. Мороз представив світлу постать епохально-історичного „Богом даного нам" церковного провідника, який не тільки підніс повагу української Церкви, але й відродив у серцях мирян гордість з приналежности до нашої Церкви. Він постійно закликав наш народ до церковної і національної єдности. В своєму завіщанні св. п. Патріярх взивав не здавати позицій і закінчити почате ним діло.

Потім ансамбль бандуристів відіграв дві маршові пісні дивізійників: „Ллється пісня буревісна" в музичній обробці Юрченка та „Броди — сорок чотири", муз. Юрченка.

На закінчення парох місцевої церкви Св. Трійці о. д-р А. Флоріді подякував виконавцям програми: ансамблеві бандуристів і його дириґентові Володимирові Юркевичеві за зворушливі пісні, маестрові Михайлові Морозу за гарне і змістовне слово, а Сестрицтву церкви Св. Трійці за влаштування прийняття для гостей.

Свято закінчено молитвою.

Є. К.

ПОДЯКА

Дня 5-го вересня 1984 р. відійшла від нас у Вічність, а 8-го вересня була похоронена на українському православному цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. наша Найдорожча і ніколи Незабутня МАМА, БАБУНЯ та ПРАБАБУНЯ

бл. п.
Володимира з Дорошів КРАВЧУК

вдова по бл. п. о. МИХАЙЛОВІ, парохові Черча й сотрудникові Баффало, Н. Й.

У тих болючих для нас днях зазнали ми багато тепла від наших Дорогих Свояків і численних Приятелів, що поспішили різними способами потішити нас, віддаючи Покійній останню прислугу.

Наша щира вдячність належиться Високоповажаному Панові д-рові Маркові Олесницькому за совісне, безкорисне професійне піклування впродовж останніх років життя Покійної, як теж Високоповажаному Панові д-рові Іванові Ярошеві за його повну уважливости, безкорисну фахову допомогу.

Їх Преосвященству Владиці Михайлові Гринчишинові, ЧНІ, що — за власним бажанням і неочікувано для нашої родини — очолив відправу похоронної Святої Літургії та Панахиди й виголосив глибоку змістом, красномовну і зворушливу проповідь, — наша особливо сердечна подяка.

За проведення всіх похоронних обрядів щиро дякуємо Високопреподобному Отцю Ігуменові Михайлові Кучмякові, ЧНІ, Преподобному Отцю Михайлові Вівчареві, ЧНІ і Всечеснішому Отцю Юліянові Осадці. Окрема подяка належить Дорогому Отцю Юліянові з Дружиною, Пані Стефою, за прибуття з Ґлен Спей на похорон і за його тепле, приязне слово під час поминок.

Високоповажаній Пані Олі Муссаковській ми глибоко зобов'язані за дуже гарне прощання Покійної від зорганізованого жіноцтва.

Хорові церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. під проводом Пана Михайла Добоша, як і численним Приятелям, що приєдналися до хору з тієї сумної нагоди, з глибини серця дякуємо за зворушливий мистецький спів під час Панахиди і Святої Літургії.

Високоповажаним Панам: Ігореві Кігічакові, Андрієві, Борисові, Олесеві й Романові Буракам — за несення домовини — наше щире „Спасибі".

З усієї душі дякуємо всім Своякам, Приятелям і Знайомим, що прибули з ближчих і дальших місцевостей, щоб узяти участь у похоронних обрядах. Дякуємо за пожертвовані Служби Божі, вінки та квіти, усні й письмові вислови співчуття й пожертви на добрі цілі, зокрема — на „Гарвардський Проєкт 1000-ліття Християнства Руси-України". Ми вдячні нашому Приятелеві Антонові Тимкевичеві за проведення збірки цих пожертв.

Нехай Господь винагородить усіх обильними ласками.

син — РОМАН
Доньки — ДАРІЯ та ЗЕНЯ
з родинами

На ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ пожертвували:

Зеня й Мирон Бураки, Мирося й Богдан Бурачинські, Лідія і Володимир Величковські, Наталка й Мирон Возняки, К. і Г. Гречаки, Лідія і Володимир Данилюки, Дарія і Юрій Долинські, Анна Дубас, Наталка і Ярема Дубики, Лідія і Надія Іванчук, Ірена Кочержук, Каролина та Степан Конради, Аляна Лісевич, Олександер Лісевич, Ярослава Лісовець, Оксана і Дам'ян Ліщинські, Анна та Стефан Морози, Софія Олесницька, Ольга й Іван Островки, Романа й Роман Пиндуси, Анна Пліщук, Ольга й Петро Семенюки, Марія і Джордж Смити, Леся і Мирон Стебельські, Марійка й Василь Тершаківці, Неоніля й Іван Тершаківці, Віра й Остап Тершаківці, Таня й Пилип Трачі, Хор церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Мирослава Цєсьля, Соня і Богдан Шебунчаки.

В пам'ять Покійної **ВОЛОДИМИРИ з ДОРОШІВ КРАВЧУК**
(1. X. 1898 — 5. IX. 1984)
зложили:

На **УКРАЇНСЬКІ СИРОТИ** в Бразилії, через Товариство „Самопоміч" — п-ні Осипа Яворська 20.00 дол.

На „**ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА Руси-України**":

по 10.00 дол. — Марта Кашніца, Еміліян Кіндзельський, Мирося і Зенон Мандрусяки, Дюлі Мендез, Ольга Муссаковська, Ольга та Степан Парубчаки, Лариса та Дмитро Пенцаки, Наталка й Василь Савицькі, Емма Сомоза;
по 15.00 дол. — Хризанта й Роман Гентиші, Олена Гентіш, Ярослава Лісовець;
по 20.00 дол. — Ірина й Осип Голинські, Ольга Дубик, Марта й Володар Лиско, Галина й Петро Мудрі, Ольга й Олесь Напори, Ольга й Іван Островки, Анна й Петро Поліщуки, Марія і Микола Семанишини, Оксана і Юрій Стеранки, Оксана й Михайло Тарапацькі, Уляна й Антін Тимкевичі, Надя й Ігор Хоми;
по 25.00 дол. — Зиновія і Мирон Бураки, Наталія і Володимир Клапіщаки, Каролина та Степан Конради, Докія Лисько, Дарія і Ярослав Миндюки, Ірина й Зенон Терлецькі, Євгенія і Юхим Харченки, Люба й Мирон Чолгани;
по 50.00 дол. — Анна Будна, Линда й Марко Будні, Марійка й Омелян Гельбіґи, Богуслава й Василь Гнатів, Наталка і Ярема Дубики, Надя і Юрій Кігічаки, Надя Мандрусяк, Ліда Мартинець і Христина Шелдон, Орест Попович, Люба і Юрій Стефанівські, Надя Мар'ян Цьолки, о. Василь Яремак;
по 60.00 дол. — Дарія і Богдан Будні, Зеня й Василь Василіви;
105.00 дол. — Наталка й Роман Кравчуки.

Разом на „Гарвардський Проєкт" зложено .... 1,400.00 дол.

Повідомляємо Родину і Знайомих, що дня 25-го жовтня 1984 р. відійшов від нас на 91-му році життя

наш Дорогий ТАТО І ДІДУСЬ

бл. п.
ОСТАП КУЗИК

б. старшина Українських Січових Стрільців та учасник Визвольних Змагань.

ПАРАСТАС — в неділю, 28-го жовтня 1984 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Mc Nerney Burnadz Memorial Home, 371 Lakeview, Clifton, N.J.

ПОХОРОН — в понеділок, 29-го жовтня 1984 р., о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а відтак на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
донька — ОЛЬГА МОЧУЛА з чоловіком МИХАЙЛОМ
внуки — МАРТА
і БОРИС з дружиною МОРІН

ПРЕЗИДЕНТ ФРАНЦІЇ Франсуа Міттеран прибув з офіційною візитою до Великобританії, як гість королеви Єлисавети II. Міттерана і його дружину Даніеллю привітали на станції Вікторія у Лондоні сама королева Єлисавета, члени королівської родини та деякі дорадники королівського двору. Зі станції високі французькі гості і британські господарі їхали відкритою кареткою вулицями Лондону до Бакінґгемського Палацу. Відвідини Міттерана у Великобританії є більш церемоніяльного характеру, але вони пов'язані з потеплінням у відносинах між обидвома країнами.

В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ почали з більшою серйозністю поборювати злочини. За наказом міністерства внутрішніх справ, якому підлягає також міліція, техніки почали інсталювати на залізничних станціях і в метро та на більших автобусних зупинках спеціяльні телефони, з яких можна дуже скоро викликати міліціонерів. Також керівники поїздів і метр[illegible]римали поліційні надавчі апарати, якими вони можу[illegible] викликати поміч у випадку потреби. Совєтська преса в останньому часі помістила цілий ряд стттей на тему зросту злочинства і це мабуть є причиною додаткових запобіжних заходів міністерства внутрішніх справ.

ШЕФ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ філіппінської армії ген. Фабіян Вера тимчасово передав свій пост іншій особі у зв'язку з обвинуваченням його у вбивстві лідера опозиції Беніньо Акіно. Ген. Ф. Вера є кузином і великим звеличником політики теперішнього президента Філіппін Фердінанда Маркоса.

Артистка...

(Закінчення зі стор. 2)

У листі до редакцій київських часописів з 19-го січня 1908 року, вона висловлювала віру „у краще майбутнє рідного народу", в те, що „вільний ґеній цього народу створить нове, вільне національне мистецтво, яке буде органічно і тісно пов'язане з інтересами народніх мас, буде сприяти їх всебічному розвиткові, їх боротьбі за кращу будучність, за духово гарну і сильну людину." Заньковецька думала про духове відродження України й українців.

Шляхетний характер

Такою духово гарною і сильною людиною була і сама Заньковецька. А Чехов називав її наче півжартом „українською королевою, якої Україна ніколи не забуде." Не менш високо цінили її власники і директори російських театрів. Коли після вистави „Наталки Полтавки" в Москві в 1899 році, Заньковецька вийшла на залю, підійшов до неї згаданий вже вище Ф. Суворін і, не звертаючи уваги на публіку, поклонився нашій артистці до землі, поцілував її руку і сказав: „Вот самая талантливая, самая скромная и самая мной любимая артистка..."

Один автобіограф каже, що хто б не писав про Заньковецьку, завжди мусів підкреслити її „виїмкову щирість, що часами доводила до применшування власних заслуг, до самовідречення". В неї „мужній ум і серце нездібні до лукавства і вирахованости".

Як артистка вона була природна, палка і ніжна, без тіни претенсійности, з рідкісним хистом піддержувати суцільність сценічного настрою.

Одним із найщиріших поклонників Заньковецької був згадуваний вже А. Чехов. Він також настоював, щоб Заньковецька перейшла ро російського театру й набула світову славу. Коли ж вона вимовлялась знаним уже нам арґументом, Чехов обіцював писати для неї ролі по-українськи. Тоді наша полтавка докоряла славному авторові, що він сам українець, намовляє її до ренеґатства, що не пише своїх творів рідною мовою.

Отож свою кар'єру продовжувала Заньковецька в рідних, українських театрах. В 1905-06 роках вона гастролювала в Галичині, навчаючи при цьому своїх західніх земляків високого театрального мистецтва, як це робили інші корифеї театру — М. Кропивницький і Садовський. В наступних роках виступала в Києві в театрі Садовського, в 1912 році старалася оснувати свій театр за власним зразком. В 1916 році бачимо її в Товаристві Українських Акторів разом із Садовським і Саксаганським і Маріяненком. Із відродженням Української Держави Заньковецька виступала в Державному Народному Театрі в Києві під керівництвом Саксаганського — завжди з тим самим чаром і успіхами. (Цей театр переназвано згодом ім. Заньковецької).

У 1922 році влаштовано нашій артистці-зірці ювілей з нагоди 40-ліття її театральної діяльности і в березні того ж року вона попрощалася зі сценою. „Немає у мене вже більше давньої енерґії, сили і працездатности", — писала вона в листі до адміністратора Державного Народного Театру. „Вибачайте і прощайте!" Та це прощання не означало переходу у безділля. Ще в цьому самому році Заньковецька перейшла на педагогічну працю в студії її імени.

Померла Марія Адасовська-Заньковецька 4-го жовтня 1934 року в місті Ніжині; похована на Байковому кладовищі в Києві.

„Крихти..."

(Продовження зі стор. 2-ої)

мірою нагадують любовні пісні Анакреонта з Теос (анакреонтики). Є у збірці т.зв. культизми, головним чином у віршах з філософськими роздумами. Мається на думці багатозначну метафорику і мітологічну символіку.

Взагалі про поетичну мову Ростислава Кедра можна написати цілий трактат.

Свої роздуми виявляє у вірші „Покоління"

І блукаєм по темних,
безпутніх стежках,
Та сплелися всесвітні
безцільні дороги.
Має сховище звір
і гніздо своє птах —
Ми, бездомні бурлаки,
шукаємо Бога!

Цікаво, що тут і там у збірці натрапляємо на „сердитого", а не милостивого Бога, в Якого прохаємо всепрощення, та це розв'язали б хіба ті, що зглиблювали психологію творчости.

Ростислав Кедр блестить непересічною особистою культурою і начитаністю, він поет-інтелектуаліст із знанням різних царин усесвітньої культури, головним чином старокласичної літератури та староримської і старогрецької мітології, що очевидно позначилося на його багатьох поезіях, тим то вони цінні і мистецьки цікаві.

Матеріял „Поезій" вистачив би повністю на дві збірки по 180 сторінок. Не зважаючи на об'ємистість збірки, її прочитаєте з цікавістю, не відриваючись від неї, як кажуть, одним махом.

Не помиляється Віра Вовк, коли каже, що Ростислав Кедр „попав в український Парнас". І це справедливо.

Свідомий своєї вартости і сам поет, тому й каже:

Мої пісні усі для бою,
І кожна рама й кожний
ритм
Стає летючою стрілою,
Мечем крилатим,
золотим.

Сесія...

(Закінчення зі стор. 1)

Пл. сен. Петро Саварин, президент СКВУ, промовляє під час святочної вечері на закінчення Першої Сесії Пластового Конгресу

зглядно його першої сесії, і дала свої критичні спостереження про пластову проблематику та генезу цієї першої сесії, яка започатковує Третій Пластовий Конґрес, що має закінчитися за чотири роки. Підсумки панелів, що відбулися впродовж того дня зробив пл. сен. Ю. Даревич і вони ввійшли частинно, як рекомендації, що їх вислухали делеґати на закінчення IX Зборів КУПО у черговому дні.

Першою сесією Третього Конґресу проводила президія в складі: пл. сен. Володимир Базарко, предсідник, пл. сен. Роман Олесницький з Австралії і пл. сен Ярослав Гаврих з Великобританії заступники, і пл. сен. Марійка Гельбіґ, секретар.

В суботу увечері відбулася у великий залі Союзівки святочна вечеря, до якої засіли делеґати, учасники і гості-пластуни як також представники організацій запрошені на цю спільну зустріч з пластунами. Вечерю відкрив голова ГБСеніорату пл. сен. Василь Мочула, а провадила ним пл. сен. Юлія Войчишин з Оттави, член Крайової Пластової Старшини в Канаді, відома пластова і громадська діячка. Після настроєвої рецитації „Казки Вогню" пера поета-пластуна і письменника сл. п. Богдана Кравцева, що її виконував пл. сен. Теодозій Крупа, ведуча бенкетом прочитала в цілості привіт, що наспів від Митрополита УКЦеркви Стефана Сулика, як також вичислила тих, які надіслали привіти: єпископ Василь Лостен, ТУІА, УЛТПА, ОДУМ, молодь ІСНО, УСЦАК, Т-во колишніх вояків УПА, „Самопоміч" з Пасейку та курені „Характерники" і „Орден Хрестоносців". Відтак привітала присутніх на залі представників поодиноких організацій: пл. сен. Ярослава Падоха, голову НТШ, пл. сен. Ірину Куровицьку від головної Управи СУА, Євгена Бориса, почесного члена Пласту в Канаді, пл. сен. Надію Світличну, ЗП УГГ, проф. Володимира Бакума, Асоціяція Українських Університетських професорів, проф. Богдана Тодорова, члена Головної Управи „Провидіння", Наталію Даниленко, з Головної Управи СФУЖО, д-ра Миколу Ценка, ЗУДАК, пл. сен. Романа Барановського, Екзекутива УАКРади, пл. сен. Любу Крупу, СКВОР, пл. сен. Степанію Квасовську, Шкільна Рада, полковника Петра Содол[illegible]—Зелинського, голову Т-ва Запорожці, пл. сен. Ольгу Кузьмович, СУЖА, Мирослава Біґуса, Петра Яцика і Василя Бойка, членів Патронату ЕУкраїнознавства з Торонто, пл. сен. Любомира Романкова, голову КУМО, пл. сен. Софія Качор, представницю КУК, пл. сен. Юрія Ференцевича, Б-во І-ої УД УНА.

Головну промову в часі святочної вечері виголосив гість і член Українського Пласту пл. сен. Петро Саварин, президент СКВУ, який подякувавши пластунам за піддержку в часі ІУ Конгресу СКВУ передав слухачам, які з великою цікавістю слідкували за його словами, привіт від СКВУ а відтак свої міркування про завдання пластунів іти на службу Церкві, науці та мистецтву та передавати ті завдання всеновим поколінням. Свої думки про Пласт П. Саварин нав'язав до важливого впливу на його пластовий світогляд, що зробила колись у перших роках пластування на нього книжечка Ю. Старосольського „Велика Гра".

Подяку організаторам першої сесії Третього Конґресу зложив колишній голова ГПБ пл. сен. Л. Романків, а пл. сен. Л. Крупа і Л. Онишкевич особливу подяку та китичку квітів зложили пл. сен. Ярові Гладкому за його поради, називаючи його „апостолом Пласту".

У розваговій частині вечері захоплював публіку своїми настроєвими і пластовими піснями Богдан Андрусишин (Данчик), а дві веселі точки виконали з гумором старші пластуни з Торонто і Філядельфії.

Пакістан...

(Закінчення зі стор. 2)

Університет в Кабулі — протипакістанський центр

Як повідомляє західня розвідка, університет в Кабулі, столиця Афганістану, перетворилися на базу вишколу протипакістанських терористів, подібно як свого часу в Москві був постав університет імени африканського комуніста Люмумби, у якому вишколювалися африканські комуністичні терористи. „Студентами" цього Кабульського університету є переважно балючістанці з Пакістану і Ірану (Балючістан є поділений між Пакістаном, Іраном і Афганістаном), а також палестинці, сирійці і єменці. Деякі балючістанці набираються „воєнної заправи" у боротьбі з афганістанськими повстанцями.

Для Совєтського Союзу відорвання від Пакістану провінції Балючістану, що творить 60 відсотків пакістанської території, та створення „Народної республіки Балючістану", який був би в союзі з Афганістаном та який дав би пристановище у своїх пристанях для совєтської фльоти, створило б велику стратегічну вартість.

Сусідні іранські балючістанці напевно також „забажали б" приєднатися до неї, тобто Москва „допомагала б" їм це зробити, хоч би вони собі цього не й не бажали. Північно західня провінція Пуштуністан також могла б бути додана до тієї балючістанської республіки, або приєднана до Афганістану.

Знову ж Індія зі свого боку, напевно захопила б для себе пакістанський Кашмір, якого вона весь час домагається, а також провінцію Сінд. Пакістанові залишилася б тільки одна провінція Пунджаб.

Засоби для розчленування Пакістану

Існує багато нагод, що їх можуть використати вороги Пакістану для його розчленування і знищення. Першою також нагодою є обіцяні парляментарні вибори, без огляду на те, чи вони відбудуться, чи ні.

Щоб послабити Пакістан, ворогам треба спричинити здержання міжнародної допомоги підірванням довір'я до його уряду. Їм треба вмовити у світову опінію, що президент Пакістану Зія є найжахливішим тираном, якому не повинна допомагати жадна країна, яка себе шанує; що він гірший як Шах Ірану, якого перефарбували ліваки і лібрали із поступового автократа у кровожадного тирана, якому Америка не тільки що відмовила допомоги, але який навіть не міг найти місця, де міг би спокійно вмерти.

Подвійна політика Москви

Якщо лівакам і лібералам удасться очорнити Пакістан і спричинити відтягнення допомоги Америки і західнього світу, Пакістан буде змушений вибирати: або піддатися вимогам Москви — або його знищать.

Як досі, Пакістан не піддавався і не приймав ні совєтських погроз, ні совєтських обіцянок. І хоч дотепер афганістанські борці за волю не могли із-за браку достатньої допомоги військовими засобами вповні перешкодити совєтським загарбницьким плянам, але вони можуть завдати Москві дошкульних втрат, якщо б вони мали таку допомогу, якої потребують. Координовані атаки, які, як ця, що мали місце 25-го серпня ц.р. і, під час якої знищили 165 проводів, що доставляють електричну струю до Кабулю, доказують, які дошкульні удари в майбутньому совєтському війську можуть завдати повстанці. Вони можуть це робити, бо мають волю і бажання боротися. Але під сучасну пору афганістанські повстанці находяться у важкому положенні, їм бо бракує харчів, одягу, ліків, а передусім зброї і амуніції.

Афганістанським борцям за свободу не можна допомагати без співдії Пакістану. Але Пакістан не може стягати на себе додаткового ризика для своєї власної свободи без запевнення далекосяглої допомоги для себе. Ті, що не хотять допомагати Пакістанові, повинні добре застановитися, які це може мати наслідки для вільного світу, а, отже, і для них самих.

ТИМЧАСОВА ЗМІНА АДРЕСИ 361 ВІДДІЛУ УНС

Ню Йорк. — Секретар 361 Відділу Українського Народного Союзу Степан Чума інформує, що у зв'язку з пожаром в Українському Народному Домі, у якому приміщувалося бюро Відділу, усі відділові справи, включно із вплатою членських вкладок, секретар полагоджуватиме тимчасово у власному приміщенні, при 145 Друга авеню, Ню Йорк, Н.Й. 10276, телефон (212) 674-1335